

Oznanilo

"Življenje
je darilo.
Nikoli
ne pozabite
uživati v njem."
(*ljudski pregovor*)

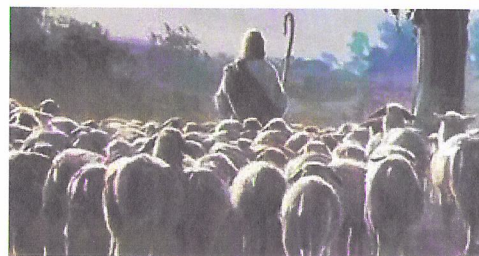
4. velikonočna
nedelja

leto VII /2010-16
17. april 2016

PODOBA DOBREGA PASTIRJA

»Moje ovce poslušajo moj glas; jaz jih poznam in hodijo za menoj« (Jn 10,27). Dobri pastir pozna vsakega po imenu in mu je vsakdo dragocen. To ravnanje je v nasprotju z vsemi tistimi voditelji, katerim s(m)o ljudje le številke, ne pa človeške osebe, ki bi jih poznali in klicali po imenu. Dobri pastir ima z vsakim osebnostni odnos. Ker ljudje čutijo na sebi njegovo ljubezen in vedo, da so pastirju dragoceni, poslušajo njegov glas. Božje zapovedi bo zato lahko izpolnjeval tisti, ki ima s Kristusom osebni odnos in je izkusil njegovo ljubezen. Za drugega bodo Božje zapovedi odvečne in težke ter bo gledal, kako bi se jim izognil ali pa jih razglasil za neživljenjske in zastarele.

Zanimivo je, da je režiser Mel Gibson v filmu Kristusovo trpljenje Jezusove besede, ko se razodene kot Dobri pastir, teološko pravilno in filmsko mojstrsko uvrstil v »fleşbek« tik pred prizorom križanja. Kristus pove, da je Dobri pastir, ki da svoje življenje za svoje ovce. Tako jim bo zaslužil večno življenje: »Dajem jim večno življenje; nikoli se ne bodo pogubile in

nihče jih ne bo iztrgal iz moje roke.« Kdor posluša glas Kristusa, bo prejel večno življenje in bo občutil varnost njegove roke. Roka v svetopisemski govorici pomeni moč in oblast. Kristusova roka pa je vsemogočna, ker je roka, ki je bila pribita na križ, ki je bila ranjena in je s svojo ranjeno ljubeznijo prinesla ljudem odrešenje. **Naj Jezusovo zagotovilo o njegovi navzočnosti spodbuja tudi nas v prizadevanju, da bi poslušali njegove besede in se ravnali po njegovem glasu. Naj nam tudi pomaga prositi, da nam ne bo nikoli zmanjkalo takih duhovnikov, ki bodo podoba Dobrega pastirja.**

Imenuješ nas svoje ovce,
obljubljaš nam večno življenje
in nas izročraš v Očetove roke.
Poznamo tvoj glas.

To je glas Dobrega pastirja.
Iščeš nas, kadar se oddaljimo,
kadar zapustimo uhojena pota
in sledi tvojih stopinj.

Poznamo tvoj glas.

Tvoje ovce smo in ti si Jagnje Božje.
V tebi smo eno,
izgubljeni in spet najdeni bratje,
združeni s teboj in Očetom.

Ujeti smo v prostost svobode,
zahvaljen za trdne vezi tvoje ljubezni.

Berta Golob

Odpira oči Kako ozdraveti od duhovne slabovidnosti

Ko se Jezus po vstajenju prikazuje nekdanjim družabnikom, se mora soočiti s tem, da ga ne prepoznajo. »Marija Magdalena misli, da je vrtnar, pohodnika v Emavs vidita v njem posebneža, ki ne ve niti tega, kaj se je zgodilo v Jeruzalemu, Tomaž pa zahteva dodatna dokazila.

Vprašamo se lahko, ali nismo tudi mi, njegovi učenci dva tisoč let kasneje, marsikdaj počasni v veri, čeprav smo se z njim že srečali.

- Morda se nam dogaja, da Jezus osebno prihaja med nas na oltarju, mi pa smo z mislimi kje drugje.

- Ko ga srečujemo v ljudeh, ki so v težavah, a se nas njihova stiska ne dotakne.

- Ko kaj storimo narobe, vendar se raje dušimo v lastni krivdi, kot da bi se obrnili nanj.

Tovrstni primeri kažejo, da včasih v sebi prej odkrijemo praktičnega ateista kot praktičnega vernika.

Kakšen je razlog za to duhovno slabovidnost, v kateri ne vidimo dosti dlje od sebe? Apostol Pavel bi nam dejal: »Če ste torej vstali s

Kristusom, iščite to, kar je zgoraj, kjer je Kristus, sedeč na Božji desnici.«

Včasih se zdi, da svoj duhovni vid torej premalo urimo z uperjanjem notranjega pogleda k Jezusu.

Kako je to storila sv. Favstina: »Z enim očesom gledam svojo bedo in z drugim tvoje usmiljenje.«

Apostoli so na neki način ostali »praktični ateisti« – se bali zase, si niso upali pričevati ... – vse do trenutka, ko jih je obiskal Sveti Duh. Šele takrat, ko so učenci odprli svoja srca delovanju Svetega Duha, se je začela pustolovščina rasti krščanske skupnosti in oznanjevanja po vsem svetu. **Sveti Duh je tisti, ki vselej vodi v globlji stik z Jezusom in nam odpira oči za božje reči.**

Svetniki so razumeli pomen Svetega Duha za duhovno življenje. Sv. Serafim Sarovski je ponavljal, da je cilj krščanskega življenja »pridobitev Svetega Duha«. Vse drugo – molitev, post, bdenja, miloščina ... – je samo pripomoček pri tem.

Moje ovce
poslušajo moj glas
in jaz jih poznam
in hodijo za menoj.
In jaz jim dam
večno življenje:
in nikoli se ne bodo
pogubile in nihče jih ne bo
iztrgal iz moje roke.
(Jn 10,27–28)

Slepi za svoje napake

Zelo učen, a raztresen profesor je osedlal osla in se odpravil na obisk k prijatelju. Jezdil je na oslovem hrbtu, medtem pa z nosom tiščal v knjigo.

Žival je kmalu spoznala, da ji je gospodar prepustil svobodo. Prebrisani sivec je začel stopati v velikem krogu in je gospodarja prinesel domov. Tam se je osel ustavil in čakal. Profesor je pogledal okrog sebe in mislil, da je prispel do prijateljeve hiše. Premeril jo je od vrha do tal in si mislil: »O Bog, moj prijatelj je pa zanemaril svojo hišo. Kako, da ne skrbi več zanjo kot je treba?« Zdrabila ga je žena, ki mu je rekla, da opazuje svojo hišo in nepravilno obsoja prijatelja!

“Spoštuj tiste ljudi, ki si vzamejo čas zate kljub natrpanemu urniku. Toda ljubi tiste ljudi, ki na natrpan urnik pozabijo, kadar jih potrebuješ.” (neznan avtor)

“Vaše delo ne bo poskrbelo za vas, ko boste bolni. Vaši prijatelji in starši bodo.” (Regina Brett)

“Daj vsakemu dnevu priložnost, da bo najboljši v tvojem življenju!” (Mark Twain)

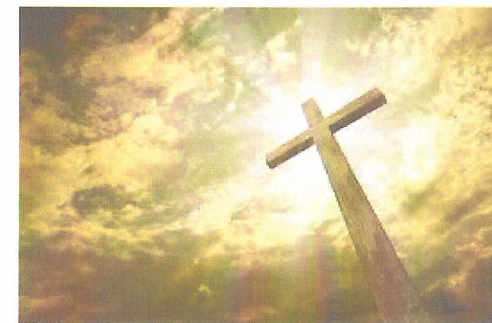
Kako bo v nebesih?

Kaj “vemo” o nebesih? - **Tisti, ki bo prišel v nebesa, bo tam doživljal eno samo ljubezen, radost, veselje, tisto, kar je njemu najlepše.**

Med drugimi se postavlja tudi to vprašanje: **Kako morejo nebeščani v polnosti uživati, če vedo tudi za trpljenje, grehe bližnjih, ki trpijo na zemlji ali jih celo prosijo za pomoč?**

Kaj Cerkev oznanja? Oznanja Jezusovo smrt in vstajenje, oznanja en krst v odpuščanje grehov. Kristjani pričakujemo vstajenje od mrtvih in večno življenje. **Bistvo naše vere je resnica, da je Jezus Kristus premagal smrt, zato lahko gledamo tudi na našo prihodnost v luči Jezusovega in našega vstajenja. Jezus je prišel med nas, da bi nas osvobodil slehernega strahu, posebej še strahu pred smrtjo.**

V velikonočnem času pogosteje govorimo o zmagi življenja nad smrtjo, s tem pa tudi o našem življenju, ki je, če je uresničeno, odsev Božjega življenja. Zato se tudi naše življenje s smrtjo le spremeni, ne pa uniči. Sveti Pavel v pismu Korinčanom pravi: »Česar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v človeško srce ni prišlo, je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo« (1 Kor 2,9).

Govoriti o nebesih ni lahko, ker vse, kar je večno, Božje, presega naša izkustva in predstave. Čutimo, kako je vsaka naša beseda nepopolna, ko govorimo o največjih skrivnostih. V Svetem pismu najdemo zelo različne podobe o večnosti in o nebesih: »Očetova hiša«, »nebeški Jeruzalem« ... (prim KKC 1027). Nebes si ne moremo zaslužiti, so nam podarjena! Gre za čisti dar Boga. Nebes si ni izmislil človek, čeprav sleherni hrepeni po njih, ker gre za stanje, ko bo izpolnjeno naše sleherni hrepenenje, ko bo naša ljubezen potešena. V večnosti bomo v polnosti odkrivali notranje bogastvo, ki ga je Bog položil v človekovo srce, v tem smislu bomo spoznali tudi sebe in Boga, ki v tem življenju ostaja za nas večna skrivnost in je vedno večji od tega, kar more človek spoznati.

Nebesa so stanje, ko je človek v polnosti v odnosu z Bogom, in to potem, ko je odložil breme greha ter se osvobodil njegovih posledic. Zato doseči nebesa pomeni uživati lepoto, srečo in bogastvo, za kar smo bili ustvarjeni; pomeni izpolnitev naših najglobljih želja, tudi tistih, ki so se nam v tem življenju zaradi naše grešnosti

izmikale. Pri tem mislimo predvsem na spoznanje in ljubezen. V iskanju resnice se človek nikoli ne ustavi, vedno želimo iti naprej, želimo si novih in globljih spoznanj. Šele v večnosti bomo našli to, po čemer hrepenimo in kar

iščemo. Vsak človek hrepeni, da bi bil ljubljen, sprejet, potrjen ... Vemo, da nas še tako dober in zvest prijatelj lahko tudi razočara, zato vedno hrepenimo po nekom, ki nam ostaja zvest do konca in se mu lahko brez pridržka izročimo. To je lahko samo Bog, ki je ljubezen sama! Zastonjska, tista, ki se razdaja in ne išče sebe ...

- Nebeščani, se pravi tisti, ki so v večni blaženosti očiščeni vseh posledic greha, so prišli tja tudi po naših molitvah. Ko so dosegli cilj, so postali naši priprošnjiki pri Bogu. Če se jim izročamo, nas vodijo na pot, ki vodi k njim in k Bogu. **Večkrat se premalo zavedamo, da je Cerkev občestvo ne samo živih na zemlji, ampak občestvu svetih pripadajo tudi tisti, ki so umrli in so v stanju očiščevanja, še bolj pa tisti, ki že uživajo blaženo večnost.** Doživljati, da si del tega velikega občestva, daje človeku moč tudi v težkih trenutkih življenja. Tako doživljamo, da nismo prepuščeni sami sebi ali kakšni slepi usodi. Tudi naša molitev, obhajanje evharistije ..., pravzaprav vse naše verovanje dobi v luči verske resnice o

občestvu svetih povsem novo dimenzijo. **Ob velikonočnih praznikih in v velikonočnem času je lepa priložnost, da pogosteje razmišljamo o osrednjih resnicah naše vere, da bi živeli iz prepričanja, da »tistim, ki Boga ljubijo, vse pripomore k dobremu«** (prim. Rim 8,28).

Jasen cilj

Angleški znanstvenik Huxely je bil v zamudi, ko se je odpravljal na predavanje. Skočil je v kočijo in zaklical kočijažu: »Kar se da hitro!« Kočijaž je udaril po konju in oddrveli so, kolikor je žival pač mogla. Tedaj se je Huxleyu posvetilo. Pomolil je glavo skozi okno in zaklical kočijažu: »Hej, ali veste, kam me morate peljati?«

»Ne vem, gospod,« je odvrnil kočijaž, »a vozim, kar se da hitro.«

Priti v nebesa

Legenda pripoveduje, da je nekoč prišel v nebesa japonski kmet in njegov pogled se je najprej ustavil na polici z nečim, kar je imelo strašno čuden videz. »Kaj je to?« je vprašal. »Ali se iz tega lahko skuha juha?« »Ne,« je dobil odgovor. »To so ušesa tistih ljudi, ki so v svojem življenju natančno slišali, kaj bi morali storiti, a se za to niso zmenili. Ko so umrli, so njihova ušesa prišla v nebesa, drugi deli njihovih teles pa ne.« Čez nekaj časa je kmet zagledal drugo polico z nenavadnimi predmeti. »Kaj pa je to?« je spet radovedno vprašal.

»Ali se iz tega lahko skuha juha?« »Ne,« je dobil odgovor. »To so jeziki. Pripadali so ljudem, ki so drugim govorili, naj delajo dobro in naj lepo živijo, sami pa niso izpolnjevali tega, kar so govorili. Ko so umrli, so njihovi jeziki lahko prišli v nebesa, drugi deli njihovih teles pa ne.«

SVETE MAŠE

NEDELJA, 17. april 2016

4. velikonočna nedelja
za zdravje

NEDELJA, 24. april 2016

5. velikonočna nedelja
za zdravje

Dobro delo se ti bo gotovo povrnilo

V srednji šoli me je sošolec udaril v trebuh. Udarec ni bil samo boleč, ampak me je bilo tudi sram in čutil sem se ponižanega. Želel sem 'izenačiti rezultat'. Ta načrt sem zaupal babici Meti, pa mi je bilo žal. Posebej zame je imela dolgo predavanje. Nerad sem poslušal njeno nakladanje, vendar sem si zapomnil, da mi je rekla, naj ne mislim na to. »Dobro rodi dobro, zlo

pa zlo. Vsako dobro delo se ti bo nekega dne povrnilo, prav tako tudi vsaka slaba stvar, ki jo narediš. « Potreboval sem trideset let, da sem razumel te njene besede. Babica je takrat živela v domu ostarelih. Vsak torek sem šel z njo ven na kosilo. Zelo dobro se spominjam najinega zadnjega kosila, preden je odšla v bolnišnico. Šla sva v bližnjo restavracijo. Babici sem naročil pečenko, sebi pa hamburger. Ko so nama naročeno prinesli, sem opazil, da babica hrano pred seboj samo gleda. Odmaknil sem svoj krožnik in potegnili k sebi njenega, ji razrezal meso in ji vrnil krožnik. Ko je zelo počasi s težavo nosila hrano v usta, sem se spomnil nečesa in šlo mi je na jok. Pred štiridesetimi leti je ona razrezala meso meni, majhnemu dečku. **Babica je imela prav: »Vsako dobro delo se ti bo nekega dne povrnilo.«**

SVETNIK TEDNA

25. april EVANGELIST MARKO

Evangelist Marko je bil učenec apostola Petra in kasneje tudi njegov sodelavec v Rimu. Med letoma 65 in 70 je napisal svoj evangelij, ki je po obsegu najkrajši, po nastanku pa najstarejši.

Marko je bil doma iz ugledne družine v Jeruzalemu.

Nekateri viri pravijo, da je Marko Jezusa gotovo osebno poznal, vendar je bil še premlad, da bi postal njegov učenec. Za prestop iz judovstva v krščanstvo ga je pridobil apostol Peter, ki ga je tudi krstil. Po svojem bratrancu Barnabu pa se je seznanil tudi z apostolom Pavlom. Po mučeniški smrti obeh apostolskih prvakov je Marko postal povsem samostojen in je z govorno in pisano besedo oznanjal, kar je slišal od njiju. Umrli je mučeniške smrti, verjetno v Aleksandriji. Njegov simbol je krilati lev.

OZANILA

V preteklih mesecih je bila večkrat izražena želja, bi nekako preuredili in olajšali odpiranje vrat v cerkev. V soboto, 6. aprila 2016, je mojster namestil cilindrično ključavnico. Iskrena hvala g. Francu Balažicu za njegov čas, delo in podarjeni material.

Posebna in vesoljna sodba Sveto pismo pravi - takoj, ko se naše življenje izteče, bomo sojeni po svojih delih. Kakšen pomen ima potem še Božja sodba ob koncu časov?

Sveto pismo govori o dvojni sodbi. Takoj po smrti bo moral človek dajati Bogu odgovor za svoja dejanja. Vendar pa si te sodbe ne smemo predstavljati po človeško. Dejansko se vsak človek sodi in obsodi sam. Po posebnem božjem razsvetljenju spozna vrednost ali nevrednost svojega življenja in dela v odnosu do Boga. V trenutku smrti se dokončno odloči za Boga ali proti Bogu, se zapre vase ali se odpre božji ljubezni. To prvo sodbo imenujemo posebno, Sveto pismo daje velik poudarek na sodbo ob koncu časov, ki se imenuje vesoljna. »Ko pride Sin človekov v svojem veličastvu in vsi angeli z njim, takrat bo sedel na prestol svojega veličastva. Pred njim bodo zbrani vsi narodi« (Mt 25.31-32). Katekizem katoliške Cerkve razlaga: »Ko bo poveljani Kristus ob koncu časov prišel soditi žive in mrtve, bo razodel skrito naravnost src in povrnil vsakemu po njegovih delih in po njegovem sprejetju ali odklonitvi milosti.«

TOLAŽBA OD ZGORAJ

Turist je hotel preživeti poletje v planinah, zato se je nastanil na neki gorski kmetiji. Pri gospodinjici se je pozanimal, ali je v bližini kakšna cerkev, da bi lahko bil ob nedeljah pri maši. Dobil je pritrdilen odgovor. Kmalu sta se spustila v pogovor. Gosta je zanimalo, kdo so ljudje na fotografijah, ki so krasile stene. Kmetica je začela razlagati: »To je moj mož. Ponesrečil se je pri podiranju drevja v gozdu. To sta moja sinova, ki sta padla v vojni. To pa je hčerka, ki je umrla za rakom.« Gost jo je začuden poslušal. Ni vedel, kaj naj reče, zato je molčal, kmetica pa je čez nekaj časa nadaljevala: »Veste, tu ne pomaga nobena človeška tolažba. Potrebna je tolažba od zgoraj. Ob moževi smrti sem še lahko žalovala, potem pa sem kar otopela. Sprva sem Bogu zelo zamerila, da mi je vzel vso družino. Prepirala sem se z njim kot svetopisemski Job, toda tudi to ni pomagalo. Nehala sem hoditi v cerkev. Nisem mogla. Nekega poletja pa je prišel rezbar, ki mi je podaril tale križ, ki ga vidite na steni. V zimskih mesecih, ko ni bilo gostov in sem imela čas, sem pogosto sedela pred Križanim in razmišljala. **Spoznavala sem, da je Kristus pretrpel neizmerno več kot jaz. Kaj je moje trpljenje v primerjavi z njegovim? Spet sem našla moč za življenje, pa ne samo za življenje, ampak tudi za daritev. Bogu sem darovala, kar mi je vzel.**«

*Nasmeh je edini,
ki nič ne stane
in ga lahko
podarimo vsakomur
in kadarkoli.
(avtor neznan)*

**STE SE DANES
ŽE NASMEJALI?**

Moški s tremi lasmi na glavi je prišel k frizerju in rekel: "Napravite mi frizuro!" Frizer ga je začel česati, pri tem pa mu je izpulil en las. "Kaj bova pa zdaj?" je vprašal frizer. "Počešite me na prečko!" "Frizer ga je spet začel česati, ko je izpadel še en las. "In zdaj?" je vprašal frizer. "Ah, kar pustite skuštrano!"

Slovenski pastoralni center

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien
Telefon: **0660/ 657 94 33 (Matija)**
Skype: **Tratnjek Matija**
elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**
internetna stran: **www.spc-dunaj.net**
facebook naslov: **SPC Dunaj**
Odgovarja: **Matija Tratnjek**